

Exekutor: CHMELOVÁ BRIGÁDA

(Volné pokračování povídek Jak to bylo poprvé a Velmi krutá odplata.)

Před nástupem na gymnázium byla pro všechny budoucí studenty povinnost jet na chmelovou brigádu. Nevadilo mi to, spíš naopak, těšil jsem se, že se na ubytovně i při práci lépe seznámím s budoucími spolužáky ze třídy líp než ve škole. Zatím jenom s kluky, neboť kompletní mužské osazenstvo našeho gymplu bydlelo v jedné obrovské ubytovně, rozdělené podle ročníků do jednotlivých pater. My prvňáci v přízemí, druháci v prvním patře a maturitní ročník ve druhém. (Tenkrát byly gymply tříleté.) Bydleli jsme tady v podstatě sami, učitelé měli své ubytování jinde a řekli nám, že jsme už skoro dospělí studenti výběrové školy, takže nám důvěřují...

Slýchal jsem sice od starších kamarádů, že nováčci z prvního ročníku – bažanti jsou staršími kluky – mazáky po večerech různě ponižováni a trápeni, ale to mi nevadilo. Už jsem měl špatné zkušenosti z devítky a věřil, že na výběrové škole nebudou Davidové a podobní násilníci. Jako bývalý předseda deváté třídy jsem musel být v podobných situacích statečný, třeba bych mohl i tady dělat předsedu... ale o tom se rozhodne až ve škole, to jsem teď neřešil, byly zde jiné problémy. Většina patnáctiletých bažantů se zde poprvé ocitla na celé tři týdny mimo domov ve společnosti starších mazáků. Občas se tady znova potkali kluci, kteří měli ještě ze základních škol nevyřízené účty, a po práci bylo dostatek času na jejich odplatu. Já se toho nebál, protože David ani jeho kamarádi samozřejmě na střední školu nešli, odmítal jsem hlasitě násilné řešení starých problémů, ale můj nový nejlepší kamarád Tonda, s kterým jsem se seznámil už ve vlaku, měl velké obavy.

Řekl mi, že tu jsou kluci o rok starší, kteří bydleli s ním ve stejné ulici, neměli se rádi, často ho přeprali a on se jim v osmičce pomstil, když na ně práskl, že chodí za školu a falšují omluvenky. Báł se, že si to s ním budou chtít vyřídit, já ho uklidňoval, že na rok starou záležitost určitě dávno zapomněli, ale pravdu měl bohužel on.

Druháci česali chmel blízko nás a když ho objevili, tak si pro něj za tři dni na konci směny přišli a vyzvali ho, aby šel s nimi. Snažil jsem se jim v tom zabránit, ale pořádná facka a důrazné upozornění, abych se do cizích věcí nepletl, stejně jako nezájem ostatních spolužáků, mi to nedovolilo. Šel jsem

smutně na ubytovnu a vedlejší postel zůstala v ten podvečer prázdná...

Tondu jsem uviděl až u večeře, měl rudé tváře od facek, oči opuchlé od pláče a moc špatně se mu sedělo. „Táhli mě hodně daleko do neočesané chmelnice, aby měli jistotu, že nás nikdo neuvidí. Konečně jsme se zastavili, dva mne drželi jako v kleštích, ostatní si zapálili a foukali mi kouř přímo do obličeje. Omluvíš se hned?, zeptali se mne a já jen zavrtěl hlavou. Zkroutili mi ruce a bili do obličeje i břicha. Bolelo to, ale já pořád mlčel.

Už tě někdy fotr seřezal na holou?, zeptali se a já po pravdě přiznal, že ne. Smáli se a přistrčili mne k šikmému dřevěnému kůlu, co drží chmelovou konstrukci. Donutili mne vzpažit ruce a drátem je přivázali, pak i nohy, nakonec mi stáhli kalhoty i trenky. Už jsem tušil, že to nevydržím, ale nechtěl jsem se vzdát hned po první ráně. Naštěstí jsem neviděl, čím mne chtějí bít, posmívali se mi, že mám bílý zadek, ale za chvíli už ho budu mít rudý a pak mi ještě na hlavu navlékli pytel od chmele, abych prý nerušil klid a dost těsně ho přitáhli drátem ke krku.

Začali mne řezat, střídali se, měli asi pruty i řemeny, šlehali mne silou, šíleně to pálilo, já předtím nic takového nezažil, byl jsem vzorný žák, navíc se mi špatně dýchalo, v pytli byl prach a zbytky chmele. Bolest mne přemohla, zdálo se mi, že můj zadek hoří v jednom plamenu, střídali údery na obě půlky i napříč, někdy taky níž na stehna, tam to bolelo nejvíc. To už mi bylo všechno jedno, začal jsem brečet a prosit, aby už přestali. Museli to slyšet, ale pokračovali ještě dál, aby mne ponížili až do dna. Pak mi konečně strhli pytel z hlavy, chytili za vlasy a smáli se do mého ubrečeného obličeje. Ano, měli pravdu, byl jsem zbabělec, ale když ta bolest byla tak veliká... a tak jsem se omluvil...“, dokončil opět v slzách svůj monolog můj nový spolužák.

Uklidňoval jsem ho, že poprvé je to vždycky kruté a vykládal jsem jemu i ostatním klukům o svých zkušenostech s Davidem a přiznal i svůj pláč na hřišti po mém prvním výprasku. Takové bolestivé zážitky tu nikdo neměl a já poznal, že jsem se před nimi projevil jako trochu odvážný kluk, zejména když jsem nebojácně podotknul, že mne hned po návratu do Prahy čeká třetí výprask a ten bude určitě nejhorší... To jsem ale ještě netušil, že se dočkám nejen bití podstatně dřív přímo tady na brigádě...

Nedostatek rozumné zábavy, zákaz návštěv hospod, kde naopak trávil dlouhé večery celý učitelský dozor, skutečně přivedl nejstarší mazáky k tradiční večerní zábavě na úkor bažantů. Každý den po večeři sestoupili ze svých výšin dva statní třeťáci mezi nás do přízemí, aby si vybrali jednu oběť, kterou si odvedli do svého patra. Náš nešťastný spolužák se pak obvykle vracel dolů až těsně před večerkou, neupravený a ubrečený, nechtěl o svém ponížení mluvit, lehl si, zabořil hlavu do polštáře a plačíc prožíval své první bažantí utrpení.

Po několika dnech úplné pasivity mých spolužáků jsem se s nimi chtěl jako bývalý předseda poradit, jak čelit této šikaně, ale narazil jsem. Ti, co už druhým patrem prošli, říkali, budou vás vyslýchat, budete muset svlečení cvičit, prostě normální vztah mazák – bažant. Pochopil jsem, že nechtěli podrobněji mluvit o své šikaně, aby ostatní nepřišli na to, že jejich trestání nebylo až zas tak kruté, aby museli hned brečet a mohli tak být považováni za zbabělce. Podpořil mne jen Vlastík, jehož zadnice stále hrála všemi barvami. A tak jsem řekl klukům, že se mi jejich přístup nelíbí a slyšel odpověď ve smyslu: Uvidíme, jak budeš vypadat ty, až se od nich vrátíš! Tužil jsem, že můj boj za statečnost se blíží...

Jako parta jsme spolu nedrželi pohromadě, takže se stalo jistě zvláštní náhodou, že hned příští den opravdu vybrali mne. Musel jsem trochu zahrát divadlo, tak jsem se jen pomalu zvedal a přitom otráveně prohodil: „Co mne otravujete, já si teď chci číst!“ Na to nebyli mazáci zvyklí, jeden mne chytil za rameno a vytáhl do stoje a jeho parťák mi ubalil pořádnou facku. Už jsem nic neříkal, jen se otočil a prohlédl si tváře svých spolužáků. V některých byl vidět strach, u jiných zase ulehčení, že nebyli vybráni oni a u Martina to byl vítězný úšklebek (věděl jsem už, že jeho brácha chodí o dva roky výš a dnešní výběr mi byl úplně jasný). Jako by se mazáci báli, že jim uteču, uchopili mne pevně za ruce a vedli po schodech vzhůru.

Nahoře si udělali docela pěkný koutek pro trápení bažantů. Měli dvě postele do pravého úhlu, na ně se jich posadilo rovnou pět a já musel stát před nimi. Než se mě stačili na něco zeptat, začal jsem já: „Nesnáším mazáckou šikanu a zásadně ji odmítám, tak berte na vědomí, že vám nic neřeknu. Můžete mne mučit a seřezat, nebude to poprvé, takže si poslužte, když vás baví ubližovat mladším!“ Tohle asi nečekali, tak bylo chvíli ticho, pak jeden kluk, podle podoby nejspíš Martinův bratr, pokynul těm, co mne přivedli. Chytili mne za ruce, zkroutili dozadu a přivázali k provazu, který visel přes trám. Zatáhli za něj a mne tak donutili, abych se předklonil, vzápětí jsem dostal třikrát pěstí do břicha. Už jsem pochopil, proč se mí spolužáci vraceli ubrečení, taky jsem k tomu neměl daleko. Realisticky jsem zhodnotil, že můj odpor nemá smysl a tak jsem řekl, že budu mluvit. Ještě dlouhou minutu mi nechali téměř vykloubené ruce, pak spustili lano o metr níž. „Do pozor, bažante!“, zněl rozkaz a já poslechl.

Narovnal jsem se a hleděl do očí skupině starších kluků, jen ruce jsem nemohl připazít, nechali mi je spoutané, připadalo mi to směšné, pět sedmnáctiletých siláků proti jednomu hubenému patnáctiletému... Začali mne vyslýchat a já se snažil odpovídat na vše – jméno, bydliště, rodiče, škola, přátelé, nepřátelé... Nezatajil jsem svou funkci předsedy třídy v devítce, výborný prospěch a na otázku, zda jsem byl někdy trestán, jsem přiznal výprasky na hřišti i u Davida a jejich důvody. Nedošlo mi, že svou upřímností si před těmi, kteří zcela určitě nebyli elitou gymnázia, určitě nepomohu. Byl

jsem první velká ryba, kterou právě lapili do svých sítí a já už cítil v jejich slovech posměch a touhu ponížit mladšího studenta. Když jsem odpověděl, že nevím, jakým právem by mne také oni měli trestat, dostal jsem první facku „za drzost“. Pak mi rozvázali ruce a nařídili, abych se svlékl do trenýrek...

Na hodinkách bylo teprve devět a dobře jsem věděl, že zajatci jsou propouštěni až krátce před desátou, než přišli učitelé z hospody zkontrolovat dodržení večerky. Snažil jsem se svůj striptýz protahovat co nejvíc, ale padaly další facky a košili mi nakonec strhli sami. Objevily se červené trenky, slyšel jsem poznámky o rudém komisaři a to už mne odvedli k hromadě zablácených pracovních bot, které musím vyčistit. Pracoval jsem samozřejmě velmi pomalu, pro povzbuzení mne řezali páskem na holá záda. Když byla práce hotova, ukázali mi cestu pod postelemi, kudy budu lézt po břiše. Aby to nebylo tak jednoduché, zavázali mi hlavu tričkem.

Nechtěl jsem, aby mne zase bili, ale často se sám udeřil do hlavy o nohy postele, kopali mne, když jsem vybočil z dráhy, měřili čas a počítali jakési trestné body. Když jsem dráhu dokončil a vstal, byl jsem celý špinavý od prachu, který byl pod postelemi. Také mé triko bylo šedivé a za to, že jsem si ho sundal z hlavy dřív, než mi to dovolili, jsem dostal řemenem přes zadek a na další trest mi ho omotali kolem hlavy obráceně tou špinavou stranou. Čekaly mne dřepy s předpaženými rukama, na které mi položili hůlku. Samozřejmě mi párkrát spadla a trestné body utěšeně přibývaly. Už mne trápili asi půl hodiny, já byl dost vyčerpaný, vdechoval jsem prach z mého trika a hrozně si přál, abych už dostal slíbený výprask a věřil si, že se svými přechozími zkušenostmi se nerozbrečím jako ostatní...

Konečně na to došlo, přivedli mne k palandě a pro jistotu přivázali za ruce k horní posteli. Řekli mi, že mám třicet trestných bodů a dostanu tolik ran režným provazem, který jsme používali na vázání pytlů s chmelem. To nebylo dobré, provazy byly ostré, už jsem se o ně párkrát na chmelnici pořezal. Nařídili mi, že rány musím počítat, jistě se těšili, jak budu přitom bulet! Tu radost jim neudělám, řekl jsem si v duchu a mobilizoval všechny síly, které mi ještě zbyly. Aspoň že mi nechali ty špinavé trenýrky! Stál jsem v mírném předklonu, uzlovatý provaz monotónně dopadal na rudou látku a já střídavě počítal, těžce dýchal a slabě sténal. Davidův surový výprask na holou mi opravdu pomohl, údery provazem mi nepřipadaly tak hrozné, ani jejich síla nebyla ničivá, mazáci nechtěli riskovat nějaký velký průšvih. Poslední desítka už ale bolela hodně, provaz dopadal na předtím postižená místa a já vzdychal skoro nepřetržitě. Po slabě vyřčeném slově „třicet“ následoval hlasitý výkřik jako souznění bolesti a úlevy z konce trestu.

Mí mučitelé neměli vůbec radost, když zjistili, že mám oči suché, ale čas na pokračování mého trestu už neměli. Zatímco jsem se oblékal, ptali se mne, zda vím, co to je kanadská noc. Ano, poslední noc před odjezdem domů je

divoká, smí se úplně všechno i přes večerku... „O kanadě se ještě potkáme a těš se, jak tam budeš bulit, to ti garantujeme!“, byla poslední slova, která jsem slyšel v nejvyšším patře. Spěchal jsem dolů, kde už na mne čekal vyděšený Tonda. Přes svou únavu jsem se trochu pousmál a řekl klukům: „Tak vidíte, že jsem to přežil bez pláče, nebylo to tak strašné!“, ale pak jsem se vyčerpáním svalil na postel. Spolužáci nic neříkali, ale viděl jsem ve většině očí obdiv. První, který nebrečel! Jen Martin raději skryl svůj obličej do polštáře a dělal, že spí. Tužil jsem, že vztah s ním nebude jednoduchý...

Brigáda pokračovala stále stejným monotónním rytmem. Letošní úroda chmele byla hodně bohatá, čekaly nás ještě nejméně dva týdny, tak jsem vyhlídku na mučení o kanadské noci zatím vypustil. S železnou pravidelností si mazáci každý večer chodili pro svou další oběť, která se vracela před desátou s očima rudýma od pláče, ponížená, někdy jen polooblečená...

Mluvil jsem o tom jenom s Tondou, podrobně jsem mu cestou na chmelnici popisoval průběh mé návštěvy ve druhém patře a poučoval ho, jak se má chovat, aby moc netrpěl. Asi za týden si přišli pro něj. Pohledem z očí do očí jsme se rozloučili a já byl přesvědčen, že on bude druhý statečný. Byl jsem však nepříjemně překvapen, když se vrátil rozcuchaný, mokrý od slz na rudých tvářích a dokonce s trenýrkami v ruce... Zděsil jsem se a když si plačící kluk lehl na postel, samozřejmě na břicho, opatrně jsem mu stáhl tepláky.

Jeho zadnice byla zmasakrovaná daleko víc než ta moje, obrovská fialová jelita neklamně svědčila o použití daleko drsnějšího nástroje, nejspíš řemene s ostrými hranami. „Proboha, co s tebou udělali?“, šeptal jsem mu zdrceně. Stále plačící chlapec mezi vzlyky nesouvisle vykládal: „Přišli tam taky kluci z druháku, co mne tady už jednou bili... žalovali na mne a prozradili mazákům všechno ze základy... oni řekli, že to je vážné a musím dostat přísný trest... bránil jsem se, že už mne za to jednou seřezali... ale považovali to za neposlušnost... hned jsem se musel svléct do trenek a dělat kliky... řezali mne přitom po zádech i prdeli, ta ještě nebyla zahojená... když už jsem vyčerpáním zůstal ležet na zemi, zvedli mne a hodili na postel... trenýrky strhli a nacpali do pusy... posunuli tak, že mi hlava visela z postele dolů... nic jsem neviděl, ale slyšel, jak si odepínali řemeny a zkoušeli nejdřív šlehat do vzduchu... pak už na mou prdel... křičel jsem do roubíku a krev mi tekla do hlavy... pak jsem začal omdlívat a ztichl... lekli se a konečně přestali... posadili mne na postel, byla to strašná bolest vsedě... brečel jsem a už souhlasil se vším, opakoval po nich, že jsem zmrda a že děkuju za výprask... ponižovali mne, řekli, že po návratu do Prahy mne budou jednou týdně večer mučit v parku, ale já si to nechal všechno líbit, aby mne už nebili... já jsem hroznej srab...“

Bylo mi ho líto, uklidňoval jsem ho, byl trochu mimo, pořád svíral v ruce

slinami promočené bílé trenýrky a snažil se jimi osušit slzy. Jemně jsem mu je odebral a čistým kapesníkem začal třít jeho rudé tváře... Opatrně jsem ošetřoval zmučeného chlapce a cítil pod kalhoty docela zajímavé vzrušení...

Jestli jsem dosud považoval vztah bažantů a mazáků za každoroční nutné zlo, po nelidském výprasku mého kamaráda jsem začal mazáky nenávidět. Dobře jsem věděl, že vyrušit učitele z jejich poklidu stížností na obvyklý rituál by mi rozhodně nepomohlo, spíš naopak. Náhoda tomu chtěla, že jsem příští den stál ve frontě na večeři za mazákem, který mě nejvíc vyslychal a byl zřejmě jejich šéfem. Drze jsem si dovolil s ním začít řeč o tom, že trestání Tondy opravdu přehnali. Brzy jsem pochopil, že je to zcela zbytečné, podíval se na mne zle a neřekl ani slovo.

Tu večeři jsem tenkrát nedojedl. Přímo od stolu mne vytáhli již známí kluci a vlekli pryč. Tušil jsem, že za svou opovážlivost zaplatím dalším krutým výpraskem, ale nebylo tomu tak. Prošli jsme přes náves, kde na lavičkách seděly mé budoucí spolužačky z prváku, vyděšeně sledovaly, jak mne mazáci odvádějí, ještě jsem slyšel, jak mne litují, dobře věděly, že mne vedou na mučení, uklidnilo mne, že jsem nebyl první.

To už jsme došli až ke kravínu. Vedle něj byla velká skládka vykydaného hnoje, z níž vytékala močůvka do mělké nádrže. Přirazili mne ke zdi, jejich vůdce mi sevřel krk a syčel rovnou do tváře: „Ty jeden drzej bažante, ty si nedáš pokoj a budeš nás pořád votravovat. Máš jediný štěstí, že Kanada se už blíží, tam tě seřezeme jako psa, ale dneska si taky docela užiješ! Teď se svlíkni do naha!“

Konečně mi pustil krk a já, docela přiškrcený, jsem se mohl pořádně nadýchnout. Svlékat jsem se ale nechtěl, vůbec jsem netušil, co se mnou chtějí provést. Oni už ale dobře věděli, že jsem neposlušný a tak začali sami. Vytáhli nůž a dvěma rychlými řezy přeřali gumu u tepláků i trenýrek. Najednou jsem tu stál od pasu dolů nahý a než se vzpamatoval, jeden z nich se shýbl, dovedně mi vytáhl gumu z trenek a okamžitě mi podvázal koule i ptáka. Ten se okamžitě vztyčil jak vánoční stromek a já pocítil v rozkroku další škrčení, teď ale bolestivější. „Viděl jsi knoflíkovou válku? Mám pokračovat?“, zeptal se kluk s nožem a chytil mne za nejhořejší knoflík košile. „Ne, ne“, vykřikl jsem okamžitě a rukou odstrčil nůž, abych zachránil alespoň část svého oblečení.

A tak jsem za okamžik stál před mazáky, jak mne Pánbůh stvořil a třásl se chladem i ponížením. Musel jsem se zout a bez ponožek si lehnout na břicho na chladnou zem. „Už jsi někdy letěl letadlem, bažante?“, zeptali se. Zavrtěl jsem hlavou. „Tak si to teď pořádně užiješ!“, smáli se. Teprve nyní jsem si všiml, že sem z kravína vedla jakási lanovka, která nejspíš vozila hnůj. Věděl jsem, že nejsem první bažant, kterého tady mučili, když jsem viděl, jak

zkušeně sundali z řetězů vanu a volné řetězy posunuli nad mé ležící tělo.

Roztáhli mi nohy a ruce od sebe a připevnili je na řetězy. Mezitím se dohadovali, jestli mne i dnes budou bít, stopy po posledním výprasku byly ještě na mé zadnici trochu viditelné. Nakonec se shodli na mírnější variantě a z nedalekého keře odřízli několik výhonků a nožem z nich vyrobili nástroje mé bolesti. To už jsem však byl vytažen víc než metr nad zem, visel jsem volně na řetězech a ruce a nohy nyní nesly celou váhu mého těla. Cítil jsem velké zatížení všech končetin a začal se bát jejich vykloubení. To už mne však mí mučitelé rozhoupali a já létal v prostoru jako na letadle. Celé mé nahé tělo nyní bylo zcela přístupno a já poprvé velmi brzy vykřikl, když mne prut šlehl přes zadnici. Další rána směřovala šikmo přes záda. Nemělo to však být jediné mé utrpení toho večera. Různou manipulací se řetězy dosáhli toho, že se poloha mého těla začala velice rychle měnit. Náhle jsem se prudce zhoupal a celé mé tělo dopadlo na zem... nebylo to tvrdé, právě naopak, octl jsem se v louži močůvky. To jsem nečekal a tak se mi do nosu i úst dostala slizká břečka...

Smáli se mému ponížení, ale zase mne zdvihli, abych znovu pocítil další ostré štípance na důkladně navlhčené zadní části těla. Létal jsem neovladatelně prostorem, nahoru i dolů, ale už jsem aspoň ovládal hlavu, abych ji zvedl ve chvíli, kdy jsem se blížil k močůvce. Pořád jim to ale nestačilo a tak mi zvedli nohy do takové výšky, že jsem visel téměř svisle hlavou dolů... jejich smích a posměšky jsem už slyšel jen z velké dálky, krev mi plnila hlavu a já pomalu omdlával.... Když jsem zase přišel k sobě, ležel jsem na zádech v močůvce, jen hlavu mi zvedli. "Už ti to stačilo, drzej bažíku?", zeptali se mne. Všechny klouby mne bolely, mokrá zadnice strašlivě páčila, pták i koule děsivě sevřené gumou... pud sebezáchovy se ozval: „Ano, prosím, já už budu hodný, pusťte mne, prosím...“, vylétlo ze mne. „Opakuj: už se nikdy nebudu starat o cizí bažanty a již dopředu souhlasím se všemi tresty, které budu dostávat od mazáků za jakékoli přestupky během celého školního roku!“ Slzy mi tekly po špinavých tvářích a já tiše opakoval ponižující text, který mne v podstatě předurčoval k dalšímu trápení na půdě výběrové školy...

Pomohli mi vstát a hadicí s ledovou vodou mne zbavovali smradlavého nánosu z celého těla. V chladném večeru jsem se snažil zahřát poskakováním, ruce mi nejspíš pudově začaly hladit a masírovat pálící půlky... znovu jsem zařval, když proud vody přesně zamířili na mé maximálně vydrážděné a krutě škrcené mužství... Konečně se slitovali, povolili gumu a ze mne v tu chvíli vystříkl mohutný proud bílé tekutiny. Pořád si se mnou hráli, část mého semene zachytili do zničených trenýrek a pak mi je jako roubík vstrčili do úst... Hodili po mě tričko, abych ho použil jako ručník a pak mne s poznámkami, že aspoň do kanady ze mne bude hodný chlapeček, s velkým jástem opustili.

Duševně i tělesně zcela zdeptaný jsem se pomalu oblékal do toho, co mi zbylo. Tepláky s nefunkční gumou jsem si musel celou cestu přidržovat rukou, naštěstí už bylo dost pozdě a tak mé budoucí spolužačky už na návsi neseseděly. Bez větší pozornosti jsem se dostal až na ubytovnu, ale další kruté ponížení mne docela změnilo... Taky jsem se nechtěl s nikým bavit, i Tondovi jsem odsekl na otázku, kde jsem byl „Venku!“, vzal si noční věci a odešel do umývárny. Drhnul jsem se důkladně, ale přesto jsem pach močůvky stále cítil...

Náhle vešel dovnitř Martin a když viděl, že tu jsme sami, nejdřív si pozorně prohlédl mé polonahé tělo se stopami prutů i uplakaný obličej, pak se posměšně rozesmál a pravil: „No tak se mi zdá, že se náš statečný expředseda koupal s kravičkami. A taky docela dost brečel, takže to bude jenom obyčejnej zbabělec. Opovaž se ty smradlavý hadry vzít do pokoje, nebo tě nahýho vyhodíme ven!“

Byl jsem toho večera opravdu na pokraji sil a tak jsem po něm ani neskočil. Věděl jsem, že bych proti statnému, dobře oblečenému a odpočínutému klukovi neměl šanci a další výprask jsem už dostat nechtěl. Mlčel jsem a vítězný Martin, dokonale využívající informací svého staršího bratra, konečně odtáhl. Novým spolužákům jsem přece o své bývalé funkci nic neřikal... Teď jsem ale musel poslechnout, všechny věci hodil do pytle s odpadem a v pyžamu tiše odešel do pokoje, kde už všichni leželi. Neřekl jsem ani jedno slovo, otočil se zády do uličky a hlavu zabořil hluboko do polštáře... Slzy mi tekly po tváři a já najisto věděl, že hned po návratu do Prahy mne čeká tvrdý boj s Martinem a jeho přáteli o moc ve třídě...

Kanadská noc se rychle blížila, já prožíval takovou zvláštní letargii a skoro vůbec se nebál toho, co bude. Mučení, které jsem tady prožil, mne zocelilo a informace, že o kanadě budou trestáni drzí a neposlušní studenti byla pro mne dobrá, aspoň v tom nebudu sám. Báł jsem se, aby nevybrali taky Tonda, ale naštěstí se tak nestalo. A už jsem se dočkal - poslední den jsme si sbalili všechny věci a já před večeří svolal všechny kluky z naší budoucí třídy a řekl jim, že mazáci rozhodli o mém trestu a že tedy mohou za oknem sledovat mé chování a mohou hodnotit, jak budu statečný. Martin se posměšně ušklíbl a prohodil „Určitě se podíváme!“, zato Tonda mě pohládl po ruce a zašeptal: „Budu ti držet všechny palce, ale na to, jak tě budou mučit, se rozhodně dívat nebudu!“

Mazáci měli vše dobře zorganizované, mezi kluky všech ročníků rozhlásili, že v devět hodin budou na dvoře před ubytovnou trestáni provinilí bažanti, zatímco mě i ostatním trestancům rozkázali, že se musíme dostavit již v osm do vedlejší stodoly. Pochopil jsem, že tu první hodinu nás budou intenzívně mučit tak, abychom byli před spolužáky přivedeni už vyčerpaní, ponížení, asi taky polosvlečení a ubřečení, no prostě nás chtěli důkladně před nimi

znemožnit a udělat zbabělce. „Musím vydržet“, stále jsem si opakoval.

Rozhodně jsem nespěchal a tak dorazil do stodoly o tři minuty později, než nám nařídili. Čtyři pobledlí a vystrašení patnáctiletí kluci tu už stáli skoro v pozoru. „Nevíš, kolik je hodin!“, řvali na mne mazáci. „Nevím, na mučení hodinky nenosím“, věděl jsem, že to je poslední drzost, kterou jsem si dnes dovolil. Tři pořádné rány řemenem přes džíny mi moc neublížily, ale bude samozřejmě hůř.

Postavili nás podle velikosti do řady a museli jsme vyslechnout hloupé řeči od šéfa, že si nevážíme možnosti studovat na této prestižní škole a nechováme se uctivě ke starším studentům. Proto nyní budeme exemplárně potrestáni pro výstrahu všem budoucím spolužákům. Ale máme ještě poslední demokratickou možnost, jak se vyhnout tvrdému trestu, každý budeme zápasit s jedním mazákem a když ho přemůžeme a položíme na lopatky, budeme propuštěni.

Nedělali jsme si žádné iluze, všech pět mazáků bylo silných a statných, proti mně se navíc postavila už velmi známá tvář – Michal, bratr Martina, který mne mučil už dvakrát... Snažil jsem se ho kopnout do koulí, když jsme padali na zem, strhl mne okamžitě po odpískání boje startu. Moc jsem se netrefil, ale muselo ho to zabolet, ovšem pořádně se rozzuřil a já neměl žádnou šanci. Mohlo to trvat tak minutu a já ležel na zádech bezmocný pod jeho těžkým tělem a nebyl schopen se ani trochu pohnout. Byl pořád vzteklý, levou rukou mi držel za vlasy a pravou pěstí surově bil do obličeje. Přestal, až když mi z nosu a rtů začala téct krev, pak mi svýma silnýma rukama sevřel krk a začal škrtit... Než jsem začal omdlávat, ještě jsem viděl, že i ostatní bažanti zaujmají na zemi podobné pozice jako já, jsou bití a nejméně dva křičí bolestí... Dvě pořádné facky mne opět probraly k dalšímu trápení a já zjistil, že vítězný mazák už přestal devastovat mé tělo a radostně poskakoval nade mnou...

Po dalším rozkazu jsme museli vstát. Nebyl to pěkný pohled na nové studenty výběrové školy – všichni jsme měli zbytky slámy na pomačkaných a špinavých šatech a někteří i krev v obličeji. Byl jsem rád, že jsem měl v kapse džínsů kapesník a tak se snažil rychle trochu upravit, neboť jsem tušil, že o své teplé oblečení brzy přijdeme. Bylo to opravdu téměř okamžitě, předhodili nám pět zamazaných jutových pytlů ještě se zbytky chmelových šišek a nařídili zout a svléct se do trenýrek.

Po předchozích zkušenostech se nikdo neodvážil odporovat a striptýz mohl začít. Opět se projevila má touha alespoň dráždit své učitele, proto jsem měl na sobě určitě nejvíc oděvních součástí, aby mé svlékání trvalo nejdéle, abych oddálil to co přijde... Pomalu jsem rozvazoval tkaničky u botasek, pak rozepínal pět knoflíků na svetr, rozjel zip na džínách a pomaloučku je spouštěl a vystoupil z nich... Když jsem se sehnul, abych si stáhl ponožky,

všichni ostatní už byli předpisově svlečeni a horlivě cpali věci do pytlů, nezlobil jsem se na ně za jejich aktivitu, pro některé to jistě bylo první mučení. Pozornost tyranů se proto soustředila na mne... Zatímco jsem si rozepínal košili, dostal jsem několik ran řemenem přes holé nohy a to už docela bolelo. Když jsem košili odhodil, dopadal řemen už na mou ještě nezhojenou prdel, kterou červená látka nemohla ochránit... rychle jsem si přes hlavu přetáhl tričko a vše naházel do pytle, abych odvrátil další dopady řemene, tentokrát i na záda do míst, kde byly stále stopy po nedávném bičování pruty u kravína...

Pět do polonaha svlečených trestanců si už naplno užívalo večerního chladu. Naším mučitelům se tak naskytl pohled na dvoje červené a jedny modré trenýrky, bílé a šedé slipy. Ti poslední dva měli smůlu, neuposlechli rozkaz přijít v trenkách a tak se kožený řemen konečně přestěhoval z mé zádi na jejich, každý dostal pět ran a slyšet už bylo první výkřiky bolesti. Ty bité kluky jsem neznal, ale určitě někteří neměli s tímto trestným předmětem zatím žádné zkušenosti (vždyť na výběrovou školu chodí jen výborní žáci a ti nepotřebují být trestáni!), bylo mi jich líto, ale pomoci jsem jim nemohl.

Řekli nám, že teď bude tělesná výchova. Nejméně půl hodiny nás trápili různými ponižujícími cviky - samozřejmě kliky, kotouly, dřepy a mezitím běhání dokola, když se mazáci rozestavili v rozích stodoly a vyzbrojeni pruty, kterými nás neustále nutili k rychlejšímu běhu. Vrcholem ponížení pak byly čubičky – museli jsme běhat po čtyřech, každý kolem jednoho sloupu, ke kterému byl přiván na provazovém vodítku za krk a přitom štěkat... Bylo to nejen ponižující, ale také hodně vyčerpávající, točila se nám hlava, padali jsme únavou a byli zato bití... Rozhodně mi nebyla zima, právě naopak, pot se ze mne jen lil, viděl jsem totéž i u ostatních, v tvářích bolest, únava, klukovi v bílých slipech tekly po tváři první slzičky...

Když konečně tělesná výchova skončila, následoval na naše vyčerpaná těla psychický útok. Měli jsme se postupně představit, poníženež se omluvit za naše hříchy a slíbit do budoucna absolutní poslušnost. Mne si samozřejmě vybrali jako prvního, ale já byl ještě natolik při smyslech, že jsem to odmítl. „Už jsem se omlouval u kravína, to musí stačit!“ Nestačilo, vytáhli nůž a přiložili mi ho ke krku. „Budeš dělat dřepy tak dlouho, než si to rozmyslíš... anebo...“ a nůž mi zajel pod kůži a objevila se červená kapička. „Dolů!“, klesl jsem s nožem u krku, „Nahoru!“, vstal jsem a tak to šlo pořád dokola...

Brzy se naplno projevila únava a vyčerpání a asi po třicátém dřepu jsem už nedokázal vstát. Zase mě bili a já pochopil, že už není jiné cesty než se podřídít. Jako papoušek jsem odříkal omluvu a po mně všichni ostatní bažanti. Pak jsme se dozvěděli, že za naše hříchy nás čeká rozcvička na zkoušku, než budeme opravdu předvedeni před ostatní studenty. Proběhlo to hladce bez jakéhokoliv odporu. Každý jsme si museli stoupnout čelem

k jednomu sloupu, přivázali nás za ruce a stáhli trenky na kolena. Na prdelích těch kluků, na které jsem viděl, byly podobné stopy, které jsem měl já, nebyl jsem tedy jediný trápený bažant, ale určitě mě bili víc než mé kolegy...

Dvacet ran tyčkou nebylo pro mne, již zkušeného mučedníka, příliš tvrdé. Já jen ztěžka vzdychal, ale okolo mne jsem slyšel výkřiky nebo pláč. V duchu jsem znovu děkoval Davidovi za jeho „výcvik“ v deváté třídě a cítil, jak mi zase tvrdne pták. A pak se stalo něco, co bych nikdy nečekal. Do stodoly vstoupilo pět starších holek, zřejmě spolužaček našich tyranů. Když nás kluci odvázáli, vrhly se na nás. S prdelí, seřezanou do ruda a trenkami na půl žerdi si mne štíhlá blondýnka položila na zem. Nebránil jsem se ničemu, ani když mi vysvlékla trenky, přetočila na záda a uchopila můj kolík. Byl jsem zase první, kdo vystříkal své bohaté semeno do zbytků slámy. Ostatní studentky měly se svými zmučenými protějšky daleko více práce, ale nakonec zde leželo pět úplně nahých mladých bažantů s povadlými pindíky.

Bylo to příjemné, ale když jsem spatřil v ruce mé bloncky její miniaturní prádélko, pochopil jsem, že i to patří k našemu ponížení a zesměšnění před spolužáky... Holčina si to plně vychutnávala, když natahovala své nevelké modrozelené kalhotky přes můj důkladně seřezaný zadek. Vzdychl jsem bolestí, protože klasické dívčí prádlo bylo k mému oteklém zadku velmi přiléhavé a tři gumičky působily jako škrtidlo... Lepší by byla tanga, myslel jsem si při pohledu na mého spolutrpitele vedle, kterému mazačka zavazovala šňůrky kolem boků... Na rozdíl ode mne ale jeho povadlé mužství bylo krásně vystaveno a drsně promačkováno jeho tyrankou...

Opět nás postavili do řady, smáli se, nazvali nás ubrečenými babami, které si nezaslouží pánské oblečení, spoutali ruce dozadu a pak ještě jedním provazem všechny spojili do posměšného průvodu trestaných neposlušných bažantů, který bude přiveden před poslušné spolužáky. Ještě jsem se stihl povzbudivě usmát na svého zjevně nezkušeného souseda, který od trestu za bílé slipy stále plakal a pošeptal mu: „Drž se! Přece jsi chlap!“ a už jsme vyrazili na své představení.

Dvůr před ubytovnou byl plný, byli zde snad všichni druháci i třetáci, pomyslel jsem si, kolik z nich asi před rokem či dvěma tady prošlo podobným ponížením jako my... Bažanti tu nebyli snad žádní, ale jejich hlavy jsem zahlédl za oknem v přízemí ubytovny, samozřejmě jsem poznal Martina a jeho dva kamarády, které už stačil ovlivnit proti mně, zcela vepředu... Tonda tam nikde nebyl ani další mě blízcí spolužáci... byl jsem docela rád, protože jsem věděl, že já, směšná bažantská holka, už mám taky slzy na krajíčku...

Diváci nás přivítali mohutným křikem, pískotem i smíchem a my, vystavující naše nahá potrestaná těla ve směšných hadříkách jsme vyčerpaní, spoutaní dohromady a totálně zesměšnění stáli proti nim, aby si nás mohli pořádně prohlédnout. Vzhledem k nedávnému odčerpání semene jsme opravdu

v rozkroku vypadali spíše jako holky, naše vyprázdňené ptáčky byly předmětem posměšných poznámek i terčem házených kamínků. Představení mohlo začít, mazácký šéf zopakoval to, co my už slyšeli ve stodole a pak každý musel přednést svou omluvu, kterou nás předtím naučili.

Vzhledem k prožitému utrpení už proběhlo vše hladce, ani já jsem se neodvážil odporovat, celé tělo bolelo, kalhotky působily jako další mučidlo, vyčerpaným hláskem jsem omlouval svou neposlušnost... Po přiznání hříchů samozřejmě následovaly tělesné tresty. My i diváci jsme se dozvěděli, co nás ještě čeká. Na úvod mírný výprask, pak delší cvičení a na konec tvrdší výprask na holou, abychom si dlouho pamatovali své strašné zločiny...

Rozvázali nás a jednotlivě upoutali za vzpažené ruce k dlouhé podélné železné traverze. Mírný výprask spočíval v tom, že každý dostaneme třicet ran rákoskou přes spodní prádlo, jak nám milostivě sdělili naši mučitelé. Teď mohly být klasické kalhotky výhodnější než tanga, ale mé tělo už bylo tak rozbolavělé, že to bylo vcelku jedno.

Aby měli diváci dokonalý zážitek, byli jsme bití postupně, vždy jeden mazák popadl rákosku, šel podél naší řady a pětkrát po sobě švihnul... pak kdosi vykřikl číslo, další mazák převzal rákosku a pomalu se prošel podél pěti stojících chlapeckých těl, na nichž přibývaly rudé pruhy...

Diváci úplně ztichli, se zatajeným dechem sledovali nevídané představení a vzrušeně poslouchali výkřiky i pláč trestanců, které postupně sílily v jednotný ničím nepřerušovaný řev... Ani já už nebyl výjimkou, křičel jsem po každé ráně a při posledních deseti už mi tekly po tváři slané potůčky... Ale všechno jednou skončí, ozvalo se „třicet“ a my si mohli aspoň chvíli oddychnout. Když nás uvolnili od traverzy, byli jsme tak zničení, že nás museli nechat chvíli odpočinout. Trochu jsem se uklidnil, aspoň rukou jsem si otřel slzy, další dva mučedníci se taky trochu zklidnili, ale zbývající dva brečeli bez ustání...

Dlouho nás ale v klidu nenechali, diváci se hlasitými výkřiky dožadovali dalšího pokračování gladiátorských her. Následovalo podobné cvičení jako předtím ve stodole. Běhali jsme okolo dvora, dělali dřepy i kliky, zápasili spolu... Už si moc nepamatuji, co jsme vše museli dělat, nevnímám okolí, stal se ze mne nemyslicí automat, který se snažil přesně plnit rozkazy. Neuplynuly ještě ani tři hodiny a ze statečného předsedy se stal vzorný a poslušný bažant, jaký má být... Za dobrotu na žebrotu, trpěl jsem za ty, kteří mě zvědavě sledovali za oknem, když jsem udýchaný běžel kolem, dle názoru mazáků pomalu, takže bič dopadl na má záda, dobře jsem viděl tři rozesmáté obličejy, ukazující na mne... Všichni trestanci jsme už byli strašně unavení, padali jsme na zem, ale zase hned vstali a plnili své ponižující úkoly se strachem z dalšího bití... Ale ten nejhorší výprask nás ještě čekal...

Když se publikum konečně nabažilo našeho cvičení, nahnali nás k dlouhým stolům a lavicím, kde jsme během brigády jedli. Ze všech pěti hrdel se ozvaly výkřiky hrůzy, když ohlásili, že dostaneme padesát ran na holou... Museli jsme si kleknout na lavice a předklonit se tak, aby naše předpažené ruce i hlava ležely na stole. Naši mučitelé dobře věděli, že výprask vestoje už bychom nevydrželi a tak zvolili tuto příznivější polohu.

Už jsme nebyli schopni odporu, tak nás ani nepřivazovali, jen nás srovnali tak, abychom měli prdel správně vystavenou k divákům a stáhli nám kalhotky ke kolenům. V publiku to zašumělo, když zblízka spatřili naše seřezané prdele, rudé, fialové a hlavně v mém případě i modrožluté z předchozích výprasků. Hned jsem se cítil trochu líp, když jsem byl osvobozen od ponižujících mučivých spodárů, ale trvalo jen krátkou chvíli, než se u každého z nás postavil statný mazák a vzápětí jsem uslyšel ostrý svist vzduchem...

Zavřel jsem oči a snažil se nevnímat kruté okolí, ale nešlo to... Vykřikl jsem šílenou bolestí a znovu začal brečet... Všechno, co jsem tuto noc poprvé ve svém patnáctiletém životě prožíval, se mi v tu chvíli spojilo do jednoho obrovského nelidského svazku bolesti a vzrušení...

Zatímco se z mých úst dral nelidský řev a slzy tvořily na stole stále se zvětšující rybníček, můj pohlavní úd znovu rostl do svého maxima... Vůbec nevím, kolik tyranů a které nástroje se vystřídaly nad mou zmučenou prdelí, ani počet ran jsem nesledoval, byl jsem naprosto pasivní, připadalo mi to jako věčnost, která nikdy neskončí... Ale náhle zlověstné svištění utichlo a bolest mé krutě zmasakrované zadnice se již nezvětšovala... Ale bál jsem se dalšího pokračování, bál se moc, teprve za chvíli jsem se odvážil zvednout svůj uplakaný obličej...

„Vstávej! Nebo ti to ještě nestačí?“, slyšel jsem za sebou, ale chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, že to patří mně. Vůbec mi všechno pomalu docházelo, byl jsem z toho strašného mučení úplně mimo. Slezl jsem z lavice, abych se postavil, ale hned jsem upadl, protože jsem se zamotal do stažených kalhotek, které jsem vůbec nevnímal. Vztekle jsem je strhl a odhodil. Viděl jsem, že starší kluci se již rozcházejí, i mí nazí a plačící spolužáci se již belhají pryč... Pochopil jsem, že je opravdu konec mému dnešnímu utrpení a chtěl také jít do ubytovny, rychle si lehnout na svou opuštěnou postel a všechno zaspát...

Ale pocit štěstí, který mne zaplavil, trval jen krátce. Ocítl jsem se totiž v úplném obklíčení kluků, kteří rozhodně nepatřili k mým přátelům. Byli to jednak mí „osobní“ mazáci, kteří mne mučili u kravína, v čele s Michalem, a jeho bratr Martin z mé třídy se svými novými kamarády Jardou a Mirkem. Náhle mne oslepl blesk z fotoaparátu, který kdosi přinesl. „Co to děláte, pusťte mne, chci jít spát!“, vykřikl jsem zoufale, ale marně. Přidrželi si mne a mnohokrát zvěčnili mou ubohost. Celé nahé seřezané tělo, detaily

ubřečeného obličej, i dole mezi nohama... „Podívejte, ono se mu to snad líbilo!“, vykřikl Jirka a ukázal na můj opět fialový tvrdý klacek. „Tak ho tady máte, už si s ním dělejte, co chcete, my jsme skončili, je váš!“, řekl Michal Martinovi.

Nelíbilo se mi, že bratři o mě mluví jako o věci, ale nemohl jsem nic dělat, byl jsem úplně bez sil a zcela nahý mezi oblečenými. Mé ponížení snad nikdy neskončí! Poslušně jsem zvedl pohozené kalhotky hned potom, co mi Martin oznámil: „Pro nás seš jenom urvaná děvka, tak na jiný hadry nemáš nárok!“ Musel jsem je vzít do zubů, Martin uchopil a silně stiskl mé mužství, Mirek a Jarda mě popadli za ruce a vlekli do ubytovny. Myslel jsem, že mne chtějí zesměšnit před Vlastíkem a dalšími kamarády, ale v té naší části už byla tma, kluci asi spali, nakonec jsem byl rád, že mne ti, kteří budou mými přáteli ve třídě, neuvidí takto krutě poníženého. Co se mnou ještě chtějí dělat?, říkal jsem si zoufale. Proč? Proč?

Mí nepřátelští spolužáci mne však přitáhli ke svým postelím, které byly právě v opačném rohu přízemní místnosti. „Vyhoníme z ní nejdřív to bílý svinstvo, na který píča nemá nárok!“, rozhodl Martin. Abych jim neznečistil jejich prostor, musel jsem ty nenáviděné kalhotky držet těsně u svého žaludu, abych do nich vše pochytil. Vykřikl jsem bolestí, když mi levou rukou sevřel varlata a pravou stiskl ptáka těsně u kořene. Měl v rukou velkou sílu, já zase trpěl a modlil se, abych vystříkal brzy. Podařilo se a já většinu semene zachytil do tenké látky. Pár kapek ale skončilo na podlaze a já musel na všechny čtyři a slízet je.

Díky dávnému nepříteli Davidovi jsem už věděl, jak můj produkt chutná, a tak jsem tuto akci přežil bez zvracení. Po mé krásně vystavené zadnici mezitím makalo několik rukou a působilo mi bolest na čerstvých ranách. Chválili dobrou práci mazáků a pak rozhodli, že mi ještě udělají masáž. Už jsem se sotva držel na nohou, když mi kalhotkami roztírali mé semeno po obličej, prsou i zádech. Ponižil jsem se natolik, že už jsem je prosil, abych mohl jít spát na svou postel, ale rozhodli jinak. „Zůstaneš tady s náma, děvko, tví kámoši už hezky spinkají a ty bys je rušil.“ Měli tam jednu volnou postel po klukovi, který během brigády onemocněl, a k té mne strčili. Chtěl jsem se aspoň zbavit v umývárně lepkavého nánosu, ale ani to mi nedovolili. „Lehnout, děvko, tady budeš spát a užívat si masáž až do rána, radši si tě přivážeme, abys byl v klidu!“

Srazili mne na postel, pokrytou štiplavou houní, která se díky mému lepkavému nátěru těsně přitiskla na seřezané tělo... Utrpení kanadské noci v tu chvíli dosáhlo svého vrcholu, byl jsem na hranici bezvědomí, už jsem jenom bezmocně ležel se zavřenýma očima, nechal se napnout a připoutat provazy za ruce i nohy k hranám postele... Domnívali se, že jsem omdlel a tak se začali nenuceně bavit. Poslední zbytky vědomí mne ale opouštěly

pomalou, hovor mých mučitelů jsem slyšel z velké dálky... Bavili se pochopitelně o mně a já byl schopen zachytit jen jejich útržky: Má už opravdu dost, bylo to fakt hustý... Michal s kámošema ho pořádně vycvičili, aby byl poslušnej... výborně jste se domluvili, hodně nám pomohli... po takovém mučení už si tenhle spratek nedovolí dělat předsedu třídy... bude se nás bát... ty nahý fotky uřvaného posery ukážeme hned holčkám a to bude jeho konec... Martin bude dělat předsedu a my tři zmákneme všechny holky... budeme tvrdě vládnout... kdo bude proti nám, dopadne jako on... toho jeho kámoše Tonda hned v Praze taky chytíme a zmučíme pro výstrahu..."

Byl jsem sice na pokraji sil, ale ještě než se mé seřezané tělo odebralo do říše snů, jsem pochopil, proč mne na chmelu tak trápili... nebyla to náhoda, bylo to plánované, ale jejich zlomyslný plán nesmí vyjít, musím dělat předsedu, i když mne budou mučit sebevíc... musím bojovat... musím... A to byla poslední strašně důležitá myšlenka, která mi bleskla hlavou, než jsem konečně upadl do hlubokého spánku...

Dvě Martinovy facky mne probudily ráno do drsné zajatecké reality. Když jsem konečně otevřel oči, naskytl se mi za plného světla strašný pohled: ležel jsem na zádech, nahý a připoutaný k cizí posteli, nade mnou se skláněli mí včerejší mučitelé ze třídy i mazáci a hráli si s mým scvrklým přirozením. „Budíček, děvko“, křičeli na mne, já se snažil zvednout, ale nešlo to, provazy byly velmi pevně uvázány k posteli. „Otočte ho!“, zavelel mazák Michal a jeho bratr s kamarády ochotně vyhověli.

Důkladně si prohlíželi můj zmučený zadek, který jsem já naštěstí neviděl. Nahlas jsem vyjekl, když mne se smíchem plácali po modřinách i jelitech. I sebemenší dotyk mne hodně bolel a když mne pak mazali prý hojivou, ale studenou masťou, to už jsem křičel, proto jsem dostal roubík ze strašně ulepených kalhotek. Bylo mi z toho na zvracení, ale naštěstí jsem už měl žaludek zcela prázdný. „To bude dobrý, už ho pustte, počítám, že aspoň dva tejdny bude při sezení ve školní lavici litovat svý drzosti a bude hodnej jako beránek!“, pravil žoviálně Michal, stiskl mi silně obě pülky, já zachrčel do roubíku a on odešel vzhůru do království mazáků. Sláva, konečně se přiblížil konec mého zajetí!

Poslední den, kdy se už jelo domů, se nikomu nechtělo brzy vstávat, ale Martin s kamarády pochopitelně netoužili po tom, aby nahý a zbitý spolužák budil nežádoucí pozornost. Povolili mi pouta a já vstal, pořád jsem byl poznamenaný zaschlým semenem i chuchvalci plsti a tak jsem musel, stále pod jejich dohledem a s roubíkem v ústech, do umývárny, kde mě hodili do korytka a otevřeli kohoutek. Původně dívčí prádelko spolehlivě utlumilo můj děsný řev ve chvíli, kdy ledová voda mohutným proudem splachovala zaschlou krev z mé ztýrané sedínky. Důkladně mě prohlédli, místo ručníku mi hodili roli toaletního papíru, abych si s ním omotal genitálie i zadnici. „Poděkuj

za výchovu, zmrde!“, vyštěkl na mne Martin. V tuto chvíli jsem rozhodně nechtěl další problémy, tak jsem vyplivl roubík a tiše řekl: „Děkuju za výprasky tobě i bráchovi, vyříd' mu to!“ Spolužák se zasmál a odvětil: „Rádo se stalo, uplakánku. Pozdravuj věrného Toníčka a řekni mu, že na něj taky brzo dojde!“ „I na tebe brzo dojde, debile!“, řekl jsem já, ale pro jistotu jenom v duchu.

Spánek a koupel obnovily mé síly natolik, že jsem na druhý konec ubytovny ke své posteli došel bez problémů. Tonda ležel vedle, už byl oblečený a vyděšeně si prohlížel mé bitím poznamenané tělo. A to ještě neviděl mou prdel! „Proboha, co tam s tebou dělali?“, ptal se se strachem v hlase. Mávl jsem rukou: „Normálka, vždyť jsi to poznal taky. Bili nás a mučili. Nedíval ses?“ „Ne, říkal jsem ti přece, že se na to nemůžu koukat, chvíli jsem si četl a pak spal.“ „Tak si o tom někdy popovídáme, ale teď potřebuju, abys pro mne něco udělal. Zajdi do stodoly, je tam pytel s mým oblečením a přines mi ho. Já už mám všechno sbalené a pojedu domů v tom, co jsem měl včera na sobě. Tak dík!“

Tonda odběhl a já přesto otevřel tašku a po chvíli hledání vytáhl zánovní červené trenýrky, poslední, které jsem tam měl. Vzpomínal jsem, že právě ty, už staré dva roky a dost těsné, jsem měl při prvním výprasku nahoře u mazáků. O druhé, novější, jsem přišel u kravína a třetí skončily někde ve stodole, i když je Tonda najde, budou po tělesné výchově hodně špinavé a zablácené. Zatím jsem šel znovu do umývárny, abych změnil papírový oděv za látkový, bohužel staré trenky byly dost krátké a odhalovaly o dost větší prostor rudofialových stehů. Sedl jsem si na postel tak, aby nic nebylo vidět a čekal na pytel. Tonda s tím neměl problém, byl tam můj už poslední, ostatní mučedníci si své věci odnesli nejspíš hned po propuštění, zatímco já se stal na noc zajatcem svých stejně starých spolužáků...

Přinesl mi i trenýrky, ale byly v takovém stavu, že jsem je rovnou vyhodil. Vsedě jsem vysypal pytel na zem a hned popadl džíny, které byly celkem v pořádku. Natáhl jsem nohavice až před dolní okraj trenek a pak teprve vstal, abych dokončil jejich oblečení. Ani Tonda, ani další kluci, kteří se na mne dívali, mou nejvíc zmasakrovanou část těla nezahledli. Než jsem si natáhl zmačkané triko, spatřili alespoň rudé pruhy od prutů a biče na břicho i zádech... Na jejich tázavé pohledy jsem neměl chuť odpovídat, naštěstí už byl nejvyšší čas jít na snídani a pak na nádraží...

Zvláštní vlak, který nás vezl do Prahy, byl poloprázdný, tak jsem toho využil a v jednom kupé si lehl na břicho a zabral tak celou sedačku. Nikomu to nevadilo, Martin se svými kumpány byli někde úplně jinde, asi u bráchy a mazáků, taky jsem si přitom uvědomil, že ani Jarda ani Mirek nebyli u mazáků na výslechu, prostě není nad to, mít správné kamarády! Se mnou seděli v kupé Tonda, Tomáš, Radek a Vašek a bylo jasné, že se hovor dostane na mou výchovu o kanadské noci. Nechtěl jsem o tom moc mluvit, ale ukázalo

se, že Radek i Vašek sledovali za oknem naše mučení a sami o něm tak referovali místo mne. Já ze sebe nechtěl dělat žádného hrdinu, čestně jsem přiznal, že jsem brečel a omluvil se, ale oni mne vychvalovali, jak jsem byl statečný a říkali, že takové kruté bití by žádný patnáctiletý kluk bez pláče nevydržel. Oba dva byli také na výchově ve druhém patře, tak to srovnávali a říkali, že oni brečeli za daleko menší výprasky.

Také si vzpomněli, jak jsem chtěl organizovat boj s mazáky a pak za to trpěl, nakonec Radek navrhl, že bych byl určitě správný předseda třídy. Hodně mě to potěšilo, ale jen jsem skromně podotkl, že také Martin by chtěl být předsedou. Teď se k mé velké radosti ukázalo, že ani ostatní kluci neměli Martina a jeho komplice rádi a jednoznačně prohlásili, že on v žádném případě! Takticky jsem se vůbec nezmínil o poslední noci, abych nemohl být označen za podjatého. Vašek prohlásil, že hned první den školy promluví s Vlastou, kterou znal ze základky, na chmelu se prý stala neoficiální vůdkyní děvčat a navrhne mne i se všemi důvody...

Dobře to začíná, říkal jsem si cestou domů a vůbec nelitoval muk, která jsem na chmelu vytrpěl. Rodiče mne přivítali s radostí, jen máma mi vynadala za špinavé, pomačkané a ztracené věci, ale to já už upaloval do koupelny, kterou jsem obsadil na delší dobu. Už jsem měl své zkušenosti, od výprasku u Davida jsem si dobře pamatoval, která z četných matčinych masť je nejvíc hojivá...

Václav opravdu splnil slovo a hned první školní den promluvil s velice agilní Vlastou, ta zase s ostatními spolužačkami a předběžně domluvili, že já budu předsedou a ona mou zástupkyní. Pomohlo mi i to, že si Vlasta dobře pamatovala, jak seděla na návsí, když mne mazáci vlekli ke kravínu. Martin projevil opravdu svou touhu po funkci a snažil se všemožně dokazovat, že jsem se při výsleších choval zbaběle a dokonce ukázal i některé fotky, prý od bratra, s mým slzami zalitým obličejem.

Tím si ale vůbec nepomohl, právě naopak, ve třídě s převážně dívčím osazenstvem takové obrázky spíše vzbudily lítost a soucit s mučeným spolužákem a naopak odpor k jeho tyranům. Volba předsedy tedy dopadla jednoznačně: já 24 hlasů, Martin 3 hlasy. Vlasta pak moje zástupkyně, hodně se mi líbila tahle černovlasá dívka, trochu mi připomínala mou dávnou lásku Blanku... Poděkoval jsem spolužákům za důvěru, ale upozornil je, že se funkce ujmu jen tehdy, když úspěšně vyřídím jednu důležitou věc.... Mnozí tušili, o co jde, když mne o velké přestávce viděli ve vzrušeném rozhovoru s Martinem. Ano, vyzval jsem ho na souboj...

První hodina tělesné výchovy na gymnazijním hřišti proběhla v poklidném duchu. Rozhodně jsem se tolik neunavil jako o kanadské noci... pozoroval jsem Martina, také se viditelně šetřil. Když učitel ukončil hodinu, studenti spěchali do šatny, ale já i Martin jsme tady zůstali. Každý trochu jinde,

pohroužen do vlastních myšlenek. Martin v pestře barevných trenýrkách a bílém nátělníku byl nervózní a kopal vztekle do malých kamínků. Já měl hnědé trenky, jejichž barva se mi k následující události hodila nejlépe. Byl jsem klidný jako člověk bojující za spravedlivou věc. Krátil jsem si dlouhou chvíli vzpomínkou na můj první výprask, který jsem dostal před rokem a půl na podobném hřišti... Pamatoval jsem si všechny detaily a když se dostal k tomu, jak mě položili na lavici a stáhli trenky, cítil jsem v rozkroku známý tlak.

To už se k nám vraceli oblečení spolužáci, kteří budou naši svědci. Vytvořily se dvě trojice: já s Tondou a Radkem, Martin samozřejmě s Mirkem a Jardou. Jen malou chvíli jsme čekali, než postranní brankou vstoupila na hřiště černovláska ve sportovní bundě. Místopředsedkyně Vlasta jako rozhodčí. Rychle nám zopakovala pravidla, která jsme si sami dohodli. Budeme se prát tak dlouho, než jeden skončí na lopatkách a nebude schopen se pohnout. Poražený zůstane ležet na zemi, ale obrátí se na břicho. Jeho svědci přinesou ze šatny řemen z vlastních džínů (oba jsme odkývali, že ho máme), vítěz mu pak stáhne trenky a vysází pětadvacet na holou.

Začal boj. Nejdřív jsme stáli proti sobě, pak se na sebe vrhli, chytil jsem ho za triko a chtěl porazit, ale vytrhl se mi, okamžitě mně sevřel obě ruce a velkou silou, kterou jsem už poznal v noci na chmelu, mne stáhl na škváru. Snažil se mne položit hned na záda, ale volnýma nohama jsem ho shodil. Sice jsem ho přetočil na bok, ale k tomu, abych ho položil na záda, mi chyběly síly. Dokázal zvednout horní část těla a srazit mne pod sebe, okamžitě mi klekl na břicho a začal mne bít do obličeje. Vypadalo to se mnou dost zle, ale udělal chybu, jako správný sadista se soustředil na to, aby mi způsobil bolest, neuvědomil si, že mám volné nohy. Když mne fackoval, plivl jsem mu do obličeje, on se na okamžik zarazil a to mi stačilo, abych vykopl pravou nohu a zasáhl ho aspoň do zad. Svalili jsme se na bok a pokračovali ve vzájemném převalování, nikomu se nechtělo skončit na zádech na škváře, která je tak drsná. Po Martinově úvodním ataku, kdy byl opravdu pánem situace, nastala doba relativního klidu, kdy byly síly rovnocenné. Nebyl to jen poziční boj, váleli jsme se jako sudy, naše trička už nebyla bílá, ale černošedá... Ani teď jsem nebyl příliš aktivní, věděl jsem, že síly rychle ubývají, chtěl jsem ještě vydržet a soustředit se na závěrečný útok ve vhodnou dobu, kdy už bude Martin vysílený. On ale chtěl zřejmě ukončit boj rychle a tak se uchýlil k zákrokům, které sice nebyly zakázané, ale do chlapského boje nepatří. Chytil mne za krk a chtěl udělat to, čím mne jeho bratr ve stodole přivedl téměř do bezvědomí, ale já ho okamžitě uchopil oběma rukama za jeho levou a strhl ji tak prudce, až vykřikl bolestí... Rozzuřil se, chtěl mne zase bít, ale já ho kousl tentokrát do pravé ruky... Tonda mi později říkal, že v tuto dobu měl o mne velké obavy. Měl jsem triko od krku roztržené, z úst mi tekla krev, holé břicho, trenýrky posunuté až ke kořeni ptáka... A právě jeho pokus o útok na

mé ještě nezhojené pozadí se mu stal osudný. Sice se mu podařilo stáhnout mi trenky natolik, že mi mohl velmi drsně promačkávat prdel, ale právě tato šílená bolest mne vybičovala k úspěšné akci. Leželi jsme oba na boku, když jsem sebral všechny zbývající síly a překulil se na jeho, taky už hodně vyčerpané a těžce oddychující tělo. Tohle rozhodně nečekal, já na něj nalehl celým tělem a doslova ho přišpendlil k zemi. Už neměl sílu mne shodit, pokoušel se sice o to, ale když poznal marnost svého snažení, zůstal už v klidu ležet, škvára ho taky musela pořádně dřít do zad... Ale pořád se nechtěl vzdát, i když jsem ho chytil za krk, abych mu dokázal jeho bezmocnost... Už sotva dýchal, kdy se z jeho úst vydral zoufalý výkřik: „Pust' mne, proboha, už nemůžu, vzdávám se!“

Vstal jsem, srovnal si trenýrky a oklepal ze sebe tu protivnou škváru. Ještě jsem stačil postřehnout, jak se předtím Vlasta dívala zděšeně na mé odkryté pozadí, hrající všemi barvami, ale pak se na mě usmála a řekla: „Jsem moc ráda, že jsi vyhrál, držela jsem ti všechny palce. Netušila jsem, že tě mazáci tak strašně mučili!“, vytáhla kapesníček, otřela mi krev z tváře, srovnala roztržené triko a pak mne políbila na tvář. To pro mne byla velká odměna, ale čekala mne ještě jedna a velké zadostiučinění, trest pro poraženého. Martin stále ležel téměř nehnutě na zádech, jakoby nechápal, co ho teď čeká a jeho kamarádi byli zaražení a vůbec nevěděli, co mají dělat.

Zasmál jsem se na ně a rozkázal Jardovi, aby přinesl Martinovy džíny. Beze slova se otočil a pomalu se šoural do šatny. Přistoupil jsem k Martinovi, abych si ho vychutnal. „Sedni si, zbabělče, víš, co tě teď čeká, tak si svlékni trenky a dej mi je!“ Beze slova poslechl a odhalil nám své mužství, překvapivě malé. Bylo to pro něj velké ponížení ukázat svého čudlíka před dívkou, ale přál jsem mu to! Bylo pro něj jistě ulehčením, když jsem mu nařídil, aby si lehl na břicho. Udělal to a my viděli jeho úplně bílou, zřejmě nikdy výpraskem nepoznamenanou prdelku. Měl jsem škodolibou radost, že právě já ji zasvětim! Pomsta bude sladká!

Jarda konečně donesl ze šatny předmět trestu. „Vyndej mu řemen, podej mi ho a gatě hoď na zem!“, zněl další můj rozkaz, který byl vzápětí splněn. S mými džíny se taky nepárali, tak proč bych to měl dělat já? Odkopl jsem modrou látku až na hromadu škváry a do vzduchu zkušeně švihl řemenem. Byl masivní, kožený, bude to s ním hodně bolet! Vzpomněl jsem si najednou na svůj první výprask, jak bijci vylepšili mou polohu a rozhodl se využít Martinovy špinavé džíny ještě jinak. Rozkázal jsem pro změnu Mirkovi: „Bude ještě změna. Přines ty jeho hadráky a strč mu je pod zadek, aby měl prdel správně vyšpulenou!“

Mirek se na mě podíval vražedným pohledem a já mu na oplátku zakázal vytřepat z kalhot škváru, takže trestancovo ležení bude ještě nepříjemnější. Stoupl jsem si k němu, vyhrnul mu dost dlouhé triko až k ramenům, zlehka ho

kopl do odhaleného boku a prohodil: „Poslední instrukce, milý Martínku. Pokaždé, když tvůj milovaný řemínek dopadne na tvou ještě chvíli bílou zadničku, nám oznámíš číslo rány a přidáš kouzelné slůvko Děkuji! Rozumíš?“

Znovu jsem ho kopnul pro povzbuzení a slyšel nesrozumitelné zachrčení, které snad znamenalo souhlas. Rozkročil jsem se a mohutně se rozmáchl... Ozval se slabý výkřik a pak sotva slyšitelné „Jedna, děkuju.“ To se mi nelíbilo. „Znova a pořádně nahlas, nebo ti tu ránu nebudu počítat!“ Trestanec poslechl jako hodinky a hlášku téměř vykřikl. Nespěchal jsem, druhá rána ještě dopadla celá na neporušené bílé maso, ale od třetí jsem už mířil tak, aby se rudé stopy křížily, protože dopad na již poznamenané místo způsobí mé oběti větší bolest.

Vlasta i čtyři svědci fascinovaně hleděli na Martinovu zadnici, která postupně ztrácela bělostnou barvu ve prospěch rudofialové. Mí kamarádi z toho měli nepokrytou radost, Toník měl ještě v živé paměti své dva výprasky na chmelu, tak se jistě dokázal vžít do pocitů bitého spolužáka, kterému to ze srdce přál. Radkovi, který zažil jen malé domácí výprasky, se to prý zdálo dost kruté, ale protože sledoval o kanadě mé mučení, bral to též za spravedlivé.

Mirek s Jardou měli pocity přímo opačné. Přestože na rozdíl od ostatních věděli o mém trápení daleko víc a sami se na něm onu noc podíleli, považovali veřejný výprask svého vůdce, navíc před holkou, za velice ponižující a zasluhující si brzké kruté odplaty. Jejich pocity mne ale vůbec nezajímaly, já jen sledoval chování svého poraženého soka. Se zvyšujícím se počtem ran jeho projevů bolesti stále přibývalo, jednotlivé výkřiky se postupně slévaly do nepřetržitého křiku, pouze přerušovaného povinným hlášením čísel a díky. Do obličeje jsem mu neviděl, měl ho těsně u země, ale poznal jsem (i z vlastních zkušeností), že pláče. Posledních pět ran už doprovázel velmi hlasitý pláč, který dobře slyšeli všichni přítomní. Neupíral jsem mu určitou statečnost na začátku výprasku, ale později se choval úplně stejně jako jiní patnáctiletí kluci, jejichž trýznění unikl díky svého staršímu bratrovi. A jak by se asi choval, kdyby dostal ne pětadvacet, ale rovnou desítky ran, jako já o kanadské noci?

Pocit spokojenosti mne zaplavil, ale ještě jsem se chtěl podívat do tváře svého soka a říci mu pár slov. Poklekl jsem ke stále ležícímu Martinovi a otočil mu hlavu, abych mu viděl do tváře. Jeho oči byly zality slzami, plakal stále, zbitá zadnice, pomalu přicházející k sobě, mu určitě působila velkou bolest. „Tak to vidíš, uplakánku. Vysmíval ses mi, ponižoval, svlíkal a honil ptáka, když jsem brečel potom, co mě několik starších kluků mučilo jenom proto, že jsem po nich chtěl spravedlivé zacházení s bažanty. To je povinnost předsedy, zastat se svých lidí, a ne jim vládnout a mučit ty neposlušné, jak sis

to představoval ty. Dostal jsi daleko menší, ale zasloužený výprask než já a brečíš taky jako malej. Tak se už nikdy neopovaž takhle se chovat, nebo dopadneš daleko hůř!“

Neodpověděl, jen tiše plakal. Líto mi ho ale nebylo, vstal jsem a pokynul svým příznivcům: „Vyřízeno! Půjdeme oslavit předsedu?“ Souhlas byl jednoznačný, šli jsme k šatně a neohlíželi se, poražená trojice nás vůbec nezajímala. Teprve po návratu z šatny, vysprchovaný a upravený, jsem stočil pohled na hřiště. Mirek s Jardu pomáhali otřesenému Martinovi navléci se do kalhot a vzrušeně diskutovali... Tušil jsem, o kom asi mluví, ale mávl jsem nad tím rukou a následoval své tři věrné společníky na oslavu s kolou... Pohled na černovlásku v přiléhavé mikině, decentně zdůrazňující dva špičaté pahorky, mne přivedl na zcela jiné myšlenky. Večer nastala změna. Pokaždé, když jsem při onanii chtěl vyvrcholit, stačilo si vzpomenout na výprasky – hřiště, David, chmel... Teď to šlo spolehlivě při pomyšlení na Vlastu, jak se svléká, jaké asi nosí spodní prádlo a jaká je pod ním?

A tak jsem se stal předsedou třídy, začal chodit s Vlastou a brzy poznal i její tělo, jak ji Pánbůh stvořil. Ale také mi narostl počet nepřátel, k učňům Davidovi a Mikymu z loňské základky přibyli spolužáci Jarda, Mirek, Martin a samozřejmě mazáci v čele s Michalem, toužícím pomstít potupu svého bratra... Nestaral jsem se o ně, zajímala mne jen moje Vlastička, ale dobře jsem věděl, že oni mě v klidu rozhodně nenechají a má budoucnost bude hodně bolestivá...

www.spankboy.cz